

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Tres quasi gradus perfectionis Christianæ ex S. Ignatij exercitijs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

nos nimirum etiam nonnullas capite superiori retulimus. *Fundamenta hæc in montibus sanctis.* Sed tamen superest quod his addamus, & quò profundius in divinam istam solitudinem nos penetremus,

CAPVT XII.

Proponitur altissima quedam & absolutissima abnegatio sui, & tanquam apex patientiæ Christianæ.

Perfectio Christianæ virtutis, quam isto capite proponimus, uti sublimissima est & summè ardua, ita paucis fortasse cognita, & multis apparebit incredibilis, & supra captum ac vires conditionis humanæ: ideòq; pluribus à nobis hoc loco exponenda est, & multiplici sive exemplo, sive autoritate confirmanda.

§. I.

Tres quasi gradus perfectionis Christianæ, ex S. Ignatii Exercitijs.

*Leñ. 4. de
S. Ign. Heb-
dom. 2.*

S Ignatius Societatis JESU Fundator, in admirabili (uti eum appellat Ecclesia) Exercitiorum spiritualium libello, proponit tres veluti gradus perfectionis Christianæ, quos ipse appellat tres modos humilitatis; sive quòd per illos homo se Deo plenè subiciat; sive quòd nominatim versetur circa humilitatis materiam, puta paupertatem, ignominiam, &c. Placet autem ad præsentem, sive patientiæ, sive abnegationis sui tractatum, ipsà etiam materiam permitte, translato, & ipsis quidem S. Patris verbis hoc loco subijcere; ut intelligi possit, ad quantam virtutis exaggeratæ sublimitatem, ex tanti Magistri sensu, hominem adducat sincerus JESU Christi amor, & desiderium eundem Crucifixum ac derelictum imitandi.

Pri-

Primus, inquit, *humilitatis modus hic est, ad salutem necessarius, ut me penitus subdam divina Legi observanda, utq; ne mundi quidem totius oblato mihi Dominio, vel extremo vite discrimine objecto, transgrediar ex deliberato mandatum ullum divinum aut humanum, quod quidem peccati mortalis vinculo nos obliget.*

Hic modus non tam gradus est aut perfectio, quam fundamentum & velut solum Christianæ vitæ: neque enim Christianè vivere censendus est, qui non ita animo sit comparatus, ut quantivis boni malivæ conditione proposita, nolit Dei Legem ex deliberato violare, ejusve amicitiam contemnere.

Secundus majoris est perfectionis: qui duo complectitur: Primum: Ut fixo animo, ad divitias, paupertatem; honorem, ignominiam; brevitatem vitæ ac longitudinem æquè sit propensus, ubi æqualis est divinæ laudis & salutis meæ occasio. Alterum: utq; nullâ, vel humanâ quantacung, felicitatis, vel propriæ mortis conditione proposita, adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantùm, decernam admittere.

In isto jam gradu magna Christianæ virtutis perfectio est. Permagnum quippe esse videtur, si, ubi æqualis est divinæ laudis & salutis nostræ occasio, neutram in partem propensiores simus; paupertatem adeò, ignominiam, brevitatemq; vitæ contrarijs præoptaturi, si eam in partem divinæ gloriæ momentum aliquod, aut simplex divinæ voluntatis nutus inclinaverit. Verumtamen, ut Apostoli verbis hoc dicam, *ad huc excellentiorem viam nobis S. Ignatius demonstrat.* 1. Cor. 12.

Tertius igitur est modus humilitatis absolutissimæ, ut priores duos jam adeptus, etiamsi nullo superaddito laus DEI pararet, ad majorem tamen imitationem Christi, ligam potius cum eo paupere, spreto, & illuso, pauperiem, contemptum, & insipientiæ titulum amplecti, quàm opes, honores, & sapientiæ estimationem. Paucis ille quidem summam Evangelicæ virtutis

tutis absolutionem complexus est, de aliorum nunc Sanctorum sententiâ stabilendam nobis, aut etiam exaggerandam

§. 2.

Supremus hic gradus patientiæ Christianæ ex S. Ioanne Chrysolomo astruitur.

ET meritò sanè præclarus vitæ spiritualis Magister, hunc gradum censet esse perfectionis absolutissimæ. Quò enim altius aspiret Jesu Christi crucifixi amator, quam si, ubi etiam, non modò salutis propriæ, sed divinæ quoq; gloriæ par sit occasio, aspera quæq; & insuavia præ iucundis & suavibus adamet, in illis id unicè spectans, quòd hæc ratione (ut ut reliqua se habeant) saltem dilecto suo, pauperi, despecto atque afflicto, ipse pauper, despectus, afflictus, similior futurus sit? Tum præfertim si adjunxerimus, ulque eò assurgere posse, hujusmodi sese ad exemplum Christi conformandi desiderium, ut quæ dixi incommoda & cruciatus, non solùm quibusvis hujus vitæ, quamlibet puris sanctisq; delictijs, sed ipsis etiam Paradisi gaudijs (nisi majoris Dei laudis ratio præponderet) antependantur. Hoc quippe non Christum quomodocunq; amantis est, sed ejus qui in Dominum insanit (ut loquentem video simili in re Chrysolomum) sive, qui insano & tanquam immodico ipsius amore uratur. Veruntamen ut eum Christianæ perfectionis gradum, neque supra fidem, neque extra usum esse, exemplis demonstremus: vide num in eo sanè in Dominum insanientium numero, censendus non sit ipse S. Chrysolomus; dum homiliâ octavâ in Epistolam ad Ephesios, ad illa verba: *Ego vinculus in Domino*. ita illa Pauli pro Christo vincula extollit ac deperit, ut Christi causâ vinculum esse, aut universè pro eo aliquid pati, ipso suo genere etiam Cælo ipsi præoptandum putet? in quo etiam argumento tractando ita insistit, ita illud exornat exaggeratq; dicendo, ut

gam